

והסך את גופו בשמן המשחה, מהשמן שעשה משה במדבר ונשאר ממנו לדורות.

והאוכל נבילות, וטריפות, ושקצים, ורמשים.

ד. לאוין שלא נכתבו בפירושו בתורה. והחידוש הוא שלוקים עליהם:

אכל טבל.

וכן מי שאכל מעשר ראשון שלא נמלה תרומתו, שלא הופרשה ממנו תרומת מעשר, ודינו כדין טבל, ואסור כל אדם באכילתו, אפילו כהן, כל זמן שלא הופרשה ממנו תרומת מעשר.

וכן מי שאכל מעשר שני [מחוץ לירושלים] —

וכן מי שאכל הקדש בכל מקום (3) —

ומדובר בענין שלא נפרו [המעשר שני או ההקדש].

ועתה מביאה המשנה מחלוקת תנאים מהו השיעור שלוקים עליו —

כמה יאכל מן הטבל, ויהא חייב מלקות על אכילתו?

רבי שמעון אומר: אפילו האוכל כל שהוא

ובגמרא [יד ב] יתבאר היכן כתוב בהם אזרה ועונש.

וכן האוכל חלב ודם, שהם איסורי אכילה, בין בחולין ובין בקדשים.

וכן האוכל קדשים פסולים, כגון בשר קדשים שנתר לאחר זמן אכילתו.

וכן האוכל בשר קדשים שהוא פגול, שנשחט במחשבת פיגול, המפגלת את הקרבן.

וכן האוכל בשר קודש טמא.

וכיון שמדברת המשנה בענין קדשים, היא מביאה גם שני לאוין נוספים בענין קדשים, אם כי הם אינם איסור אכילה —

והשוחרט קדשים חוץ לעזרה, או המעלה, המקטיר קדשים בחוץ לעזרה.

והאוכל המין בפסח.

והאוכל או העושה מלאכה ביום הכפורים.

והמפטם את השמן, שעושה שמן במתכונת שמן המשחה שבמקדש, שהוא דבר שאסור לעשותו, בלאו.

והמפטם את הקטורת, שעושה מרקחת במתכונת הקטורת שבמקדש, שגם דבר זה אסור לעשותו בלאו.

לפיכך שיעורו הוא ענין של ממון, ולא של אכילה, ולכן חייב על אכילת ההקדש לפי השיעור הממוני, בשווי של פרוטה, ולא בשיעור של כזית.

והחזון איש (מכות סימן כ"ג) כתב שלדברי רש"י רק האוכל הקדש לוקה, אך הנהנה מן ההקדש אינו לוקה כלל.

3. רש"י מעמיד את דברי המשנה בהקדש לענין איסור אכילה, וכתב ש"אזהרתו אינה מפורשת כל כך".

ובשיעור אכילה של הקדש ללקות עליו נחלקו תנאים במסכת פסחים [לב ב], האם הוא בכזית, כמו השיעור בשאר איסורי אכילה, או כיון שבהקדש האיסור הוא המעילה בהקדש,